

**АКАДЕМІЧНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО ЯК ФАКТОР
ПІДВИЩЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ
ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ**

*Блудова Вікторія Михайлівна
студентка 1 курсу підприємництва, торгівлі та
біржової діяльності
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка
bludovavika2003@gmail.com*

Одним із основних пріоритетних напрямків політики України в сфері освіти є формування інноваційної інфраструктури системи вищої освіти, яка передбачає створення інноваційних ресурсних центрів регіонального значення, відкриття при ВНЗ малих підприємств, бізнес-інкубаторів та інших інноваційних структурних підрозділів [1]. У ВНЗ активно ведеться робота із впровадження в освітню діяльність інновацій та інноваційних технологій: створюється інфраструктура інноваційної діяльності (центри, відділи та інститути інноваційних технологій, технопарки та інше); розробляється науково-методичне та нормативне забезпечення інноваційної діяльності, інноваційні освітні програми; у навчальному процесі використовуються елементи дистанційного навчання; розробляються мультимедійні навчальні курси та електронні підручники; ефективно застосовуються нові можливості сучасних інформаційно-комунікаційних технологій.

Академічне підприємництво – одна з найбільш актуальних тематик останнього часу в галузі розвитку інноваційно-орієнтованої економіки і додаткових інструментів системи вищої освіти [2]. Воно дає змогу подолати академічний розрив між вищою школою і практикою впровадження інновацій, виділити найбільш активних представників і дати їм плацдарм для здійснення найсміливіших ідей. Досвід розвинених зарубіжних країн свідчить, що академічне підприємництво в перспективі обіцяє стати особливою сферою інтеграції науки та економіки для розвитку вітчизняного підприємництва, одним із ключових методів реалізації інноваційної моделі розвитку економіки України [3].

Існують наступні форми академічного підприємництва: бізнес-інкубатори, технопарки та технополіси, договірна науково-дослідна робота, освітні послуги, інжинірингові та венчурні підприємства. Привабливою та ефективною формою академічного підприємництва є створення технопарків і технополісів. Позитивний досвід мають закордонні навчальні заклади, наприклад, 23 з 25 найбільших університетів США є технопарками [4]. Дана форма академічного підприємництва передбачає перетворення дослідницьких груп ВНЗ на малі науково-технологічні фірми та створення навчальними закладами разом із підприємствами технологічних і науковотехнологічних парків [1]. Так, при виконанні науково-технічних досліджень і пропозицій інновацій бізнесу, вчені повинні мониторити та орієнтуватися на потребі ринку, адаптуючи під них свої науково-дослідні розробки.

Академічне підприємництво сприяє розвитку підприємств, підвищенню інноваційності країни та формуванню її конкурентних переваг. Значну роль у національному розвитку академічного підприємництва відіграє держава, яка формує законодавчу базу, регламентує процес формування наукомістких технологій та їхню комерціалізацію [4]. Для підвищення ефективності комерціалізації результатів науково-дослідної роботи в Україні необхідною є державна законодавча підтримка патентно-ліцензійної діяльності та трансферу технологій вітчизняних ВНЗ і науководослідницьких інститутів (установ), створення спеціалізованих загальноукраїнських і галузевих організацій із трансферу технологій, посилення мотивації науковопедагогічного персоналу до розробки інноваційних технологій, здійснення винаходів,

патентування і ліцензування важливих для народного господарства результатів науково-дослідної роботи.

Література

1. Значення академічного підприємництва у розвитку малого бізнесу. URL: <http://www.nbuv.gov.ua>.
2. Nabi G., 2015. From student to entrepreneur: towards a model of graduate entrep-reneurial career-making / Journal of Education and Work. vol. 3. P. 22–38.
3. Sikula A.F., 2016. The professor as an artist, a scientist, and an entrepreneur. vol. 3. P. 23-44.
5. Wood M.S., 2014. A process model of academic entrepreneurship / Business Horizons. vol.54. P. 153–161.

Примітка: науковий керівник - Коломієць О.П., асистент кафедри підприємництва, торгівлі та біржової діяльності

СПІВПРАЦЯ ІЗ СТЕЙКХОЛДЕРАМИ ЯК ВАЖЛИВИЙ ОСВІТНІЙ ЕЛЕМЕНТ У СФЕРІ ТУРИЗМУ

Гринюк Вікторія

асистент кафедри туризму

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу,
victoriagrynuk@gmail.com*

Розвиток туризму як на рівні окремих туристичних напрямків, так і на рівні підприємницьких структур стає дуже актуальним. Для збільшення попиту на відвідування різних туристичних локацій, об'єктів природної та історико-культурної спадщини підприємствам потрібно пропонувати цікаві пропозиції для своїх споживачів, зокрема можливість поєднувати заплановану подорож з освітою, вивченням мови, підвищенням кваліфікації та залучення стейкхолдерів в освітній процес.

Проблеми розвитку туристичної діяльності розглядали такі вчені: В. Азар, М. Біржаков, Д. Боуен, М. Боруцак, Л. Шульгіна, А. Мазаракі, Д. Мейкенз, С. Мельниченко, Т. Ткаченко, В. Худо, В. Явкін, Л. Дмитришин [1].

На сьогоднішній день постає завдання надати студентам якісні знання та спектр практичних навичок для реалізації їх як кваліфікованих фахівців в галузі туризму шляхом співпраці із стейкхолдерами.

Зовнішні стейкхолдери освітніх програм університету – це особи або організації які зацікавлені у якійсній підготовці фахівців вищим навчальним закладом. Вони мають змогу рецензувати освітні програми в частині фахової підготовки, але не втручаються в процедури здійснення освітнього процесу та академічної складової щодо формування результатів навчання із інтегральних та загальноосвітніх компетентностей здобувачів вищої освіти.

У більшості випадків найбільш важливими групами стейкхолдерів є співробітники (включаючи і керівництво) університету, студенти (внутрішні стейкхолдери), споживачі освітніх послуг, випускники, інвестори, батьки студентів, організації-партнери, засоби масової інформації (зовнішні стейкхолдери).

Відмінність у сприйнятті стейкхолдерами поняття «якість» лежать в основі непорозумінь і конфліктів між різними суб'єктами забезпечення якості. Питання, чи повинні всі групи стейкхолдерів активно займатися процесом забезпечення якості і на яких етапах, досі є дискусійним [2].

Різниця у сприйнятті якості вищої освіти з позицій різних стейкхолдерів наочно представлена Д. Гріном. Так, кожна група стейкхолдерів має свою точку зору на визначення